

lív í Danmark. Familjan búðu í eini íbúð í hǫvuðsstaðnum, og royndu at vera aktiv við at ganga túrar og fáast við ymiskt frítíðarvirksemi.

Í 2008 gjørdist Jona Thune aftur við barn, og í august átti Jona Thune dóttрина Jenny. Hesa ferð var Ólavur Thune tó so illa fyrri, at hann minnst lítið og einki frá degnum.

– Fólkk komu til mín og fortaldu, at Jona hevði átt, og spurdu um eg vildi síggja dóttрина. Síðan bleiv eg trillaður inn til tey bæði, men eg minnst einki av tí, tí hjartað var so veikt. Jenny var sjeý mánaðir gomul áðrenn eg kundi halda henni fyrstu ferð, sigur Ólavur Thune.

Eftir at Jenny varð borin í heim, versnaði heilsustøðan uppáftur meira, og nú var spurningurin, um Ólavur Thune kláraði bíðitíðina.

– 3. desember var konan á vitjan saman við Idu, og tá var stóðan so ring, at hon visti ikki, um eg fór at klára tað. Hon vildi tó, at Jenny eisini skuldi sleppa at síggja meg tann dagin, so hon fór heim eftir henni, greiðir Ólavur Thune frá.

Meðan Jona Thune var á veg heim, kom ein lækni inn til Ólav Thune, og fortaldi honum, at teir møguliga høvdu fingið eitt hjarta, og fóru at vita tað við vissu innan ein tíma.

– Teir fingi hjartað, og eg var klárur til skurðviðgerðina, so eg ringdi til Jonu, ið tá var í bilinum. Eg orkaði ikki serliga væl at tosa, men hon fangaði hvat talan var um. Tað vóru gleðið, tí hóast lækarnir søgdu, at sjúkrahægan fór at vera drúgv eftir skurðviðgerðina, so var tað eitt stig á røttu leið, sigur Ólavur Thune.

Ein góð gáva

Ólavur Thune varð lagdur undir skurð 4. desember, har lækarnir tóku gamla hjartað, pumpuna og ICD'aran úr likaminum, og lögdu í staðin eitt nýtt hjarta í Ólav Thune. Skurðviðgerðin gekk væl, men tað gekk leingi áðrenn Ólavur fekk vitið aftur.

– Lækarnir doyvdu meg í tólv døgnum fyrri at halda eyga við stóðuni.

Eg fekk nógvan heilivág, tí likamið arbeiðdi móti hesum fremmanda hjartanum, og royndi at stoyta tað úr, men so við og við bleiv eg betri fyrri. Tað vóru løtur, tá eg var vakinn, men tað var ikki fyrr enn 24. desember, at eg var við vit aftur, greiðir Ólavur Thune frá.

Sostatt fekk familjan hjá Ólavi Thune nokk bestu jólagávuna, ið kundi hugsast. Eftir fleiri ára

bíðitíð hevði Ólavur Thune fingið eitt nýtt hjarta, og framtíðin hjá honum sá ljós út.

Var hjálparleysur

Fyrstu vikuna tyktist alt eisini at ganga sum tað skuldi, men so varð aftur galið. Bráðliga bleiv Ólavur Thune lammaður um alt likamið, og fekk einki gjørt.

– Tað hendir av og á við slíkum sjúklingum. Tað er sum at nervarnir kortslutta, og sjúklingurin verður fullkomiliga hjálparleysur. Eg hoyrði alt, harimillum tá tey greiddu familjuni frá, at eg helst fór at liva restina av lívinum á einum heimi. Men sjálvt um eg hoyrði tað, so fekk eg einki sagt ella gjørt. Eg lá púra hjálparleysur, greiðir Ólavur Thune frá.

Men hjá einum manni, ið er vanur við mótgongd, so skuldi meira til fyrri at fella í fátt. Tríggjar mánaðir eftir, at hann bleiv lammaður um allan kroppin, varð hann so mikið væl fyrri, at hann kundi útskrivast av sjúkrahúsinum, og eitt ár eftir, at hann hevði fingið nýtt hjarta, kundi hann og familjan pakka taskurnar og loksins flyta aftur til Føroyar. Fýra ár eftir, at hann bráðliga bleiv innlagdur.

– Hugburðurin hevur so nógvan at siga í slíkum stóðum. Tað er týðningarmikið ikki at falla í fátt, men heldur trúgva, at tað nokk skal bliva betri. Eg havi aldrin følt nakran beiskleika yvir mína lagnu, men havi góðtikið, at soleiðis er mín lutur í lívinum, og royni at fáa sum mest burtúr, greiðir Ólavur Thune frá.

Ein farin tíð

Átta ár eru liðin síðan Ólavur Thune

fekk eitt nýtt hjarta og móguleikan fyrri einum vanligum lívi. Fyrstu tíðina eftir skurðviðgerðina mátti hann venja seg við nýggja hjarta, og hevði sum heild ikki nógva orku, men í dag livir hann eitt vanlig lív, og arbeiðir hálva tíð sum bilførari hjá bakarínum Miðberg í Saltangará, har hann býr saman við konuni og døtrunum.

– Orkan verður aldrin tann sama sum áður. Men tað er gott at hava okkurt at fara upp til, tí eg eri ikki tann týpan, ið kann sita heima og trilla fingrar, sigur Ólavur Thune.

Tablettirnar, ið Ólavur Thune tekur fyrri at steðga likaminum at stríðast móti hjartanum, eru vorðnar ein vanligur partur av gerandisdegnum, eins og tær tvær ferðirnar um árið, tá hann fer til kanningar á Landssjúkrahúsinum og Ríkissjúkrahúsinum. Men annars er sjúkrahægan ein farin tíð, og fegnast Ólavur Thune í dag yvir, at hann kann liva eitt gott og vanlig lív saman við familjuni.

Spurdur um hann nakrantíð stúrir fyrri, at børnini hava somu sjúku, ið hann og systkini, svarar Ólavur Thune við sama róliga hugsunarhátti, ið fylgdi honum gjøgnum sjúkuna.

– Eingin okkara kennir framtíðina. Ein og hvør okkara kann doyggja hvørja løtu í eini ferðslu-vanlukku ella av bráðligari sjúku. Man má bara taka lívið sum tað kemur. Men sum nú er, so eru eingin tekin um, at døturnar hava fingið sjúkuna, sigur Ólavur Thune.

Hvørja ferð eg skuldi fara onkrastaðni og sova eina nátt, so mátti eg spyrja, um tey høvdu eina stikk-kontakt. Uttan eina kundi eg ikki fara nakran veg, tí tað merkti tann vissi deyði